

ligere at have en noget længere Frist, er Tiden foreslaaet sat op til 6 Maaneder, og i Tilslutning hertil er Fristen for Sagens Indbringelse for Domstolene foreslaaet forlænget fra 6 til 9 Maaneder. Dernæst er Bestemmelsen om, at Fristen for periodiske Udbetalingers Vedkommende regnes fra den første Udbetaling eller Nægtelse af Udbetaling, udeladt, idet det formentlig maa erkendes, at det kan virke urimeligt, at en Tjenestemand eller Pensionist ved at undlade at protestere mod en Fejl i den første Udbetaling skulde blive afskaaret fra at kræve Fejlen rettet for de senere Udbetalingers Vedkommende. Iøvrigt finder man Anledning til at bemærke, at Reglen jo i det hele ikke gaar ud paa, at Tjenestemanden aldrig skulde faa Efterbetaling udover det i Loven nævnte Tidsrum; Reglen sigter kun paa at fremtvinge en snarlig Afgørelse af mulige Tvivlsspørgsmaal, og det er ogsaa Kommissionen bekendt, at Efterbetaling i Praksis finder Sted for Perioder, der naar langt ud over de fastsatte Frister.

Der er fra Tjenestemændenes Side i Kommissionen fremsat Ønske om, at der i Lighed med, hvad der gælder overfor Tjenestemændene, ogsaa maatte blive sat en Frist for Statens Mulighed for at kræve for meget udbetalte Beløb tilbage. Der er Enighed om, at saadanne Frister ikke kan fastsættes for Berigtigelse af Fejl, som Styrelsen ikke kan kende eller have Ansvaret for, fordi de skyldes fejlagtige eller manglende Oplysninger fra vedkommende Tjenestemand eller Pensionist selv. Der er endvidere Enighed om, at saadanne Frister ikke kan sigte paa det mulig forekommende Tilfælde, at den dertil kompetente Myndighed fastslaar en ny og for Tjenestemanden strengere Fortolkning af en vis Bestemmelse; i saadanne Tilfælde bør nemlig Krav om Tilbagebetaling af, hvad der er udbetalt i Henhold til den hidtidige Fortolkning, i alt Fald normalt, ikke forekomme. Derimod kan Fristen mulig være paa sin Plads, hvor det drejer sig om ligefremme Udregningsfejl eller andre Fejl af ekspeditions-mæssig Art. Det kan vel teoretisk hævdes, at enhver Tjenestemand kan og bør kontrollere sin Lønnings- eller Pensionsudbetaling og derfor ikke er i begrundet god Tro, naar han modtager en for stor Udbetaling, men med Nutidens komplicerede Lønningssystem kan dette Standpunkt dog næppe hævdes i Praksis, og man finder det rimeligt, at Tjenestemændene og Pensionisterne ligefrem i Loven sikres mod Krav om Tilbagebetaling som Følge af, at der i længere Tid ved Styrelsens Fejl er sket for store Udbetalinger. Man er derfor enedes om ogsaa for Statens Vedkommende at sætte en Frist for Kravet om Efterberigtigelse af Fejl ved Udbetalinger, men dels maa denne Frist gøres væsentlig længere end Fristen i Stk. 1, idet der maa gives Tid til Udøvelsen af den normale Kontrol med Statens Udbetalinger gennem den efterfølgende Revision, dels kan Fristen som foran nævnt ikke komme til at gælde, naar den urigtige Udbetaling skyldes fejlagtige eller manglende Oplysninger fra den paagældende selv. I sidste Tilfælde bør Fristen først løbe fra det Tidspunkt, da de rigtige Oplysninger er givne.

§§ 21—25 affattes saaledes:

10. Om Forhandlingsret og Voldgift.

§ 21.

Stk. 1. Tjenestemandorganisationer kan opnaa Anerkendelse som forhandlingsberettigede overfor paagældende Styrelse, forsaavidt de efter de for vedkommende Ministerium foreliggende Oplysninger enkeltvis eller i Forbund:

a) giver Adgang til alle i paagældende Styrelsesgren ansatte uden Undtagelse fordelte i højst 2 Afdelinger,

b) ikke giver Adgang til andre end nuværende og forhenværende ansatte i paagældende Styrelsesgren,